

Unuturken Adını

– HayrettinYazcı · 31 Aralık 2011

Açılıyor önümde menzilsiz mesafeler
Son kuşlarda geçiyor eğerek kanadını
Ardımda düğün dernek, diz vuruyor efeler
Öğrenmekten çok zordu unuturken adını
Şiire koşuyorum sözün bittiği yerde
Açılmıyor kapılar senmişsin parolası
Döl tutmuyor içimde şimdi gamda, kederde
Nasıl tutarım söyle böyle ömürlük yası
Soluyor derin derin, zaman yorgun bir kısrak
Tutarak perçeminden çektim binek taşına
Sular da durulur mu böyle keskin akarak
Nasıl da benziyorlar bende ki gözyaşına
Çökerken ufuklara ayrılığın amanı
Mecalsiz düşüyorum bildiğin yataklara
Dağıtmıyor hiçbir şey şimdi sisi, dumanı
Talihim çok benziyor sararan yapraklara
Başı ve sonu varmı hayat kaldıracının
Bilen varsa göstereyim işaret taşlarını
Resmini çizemezken ayrılık ve acının
Zaman önümü kesti eğerek kaşlarını
Adın kalmaz aklımda adımları unutmadan
Bu yüzden siliyorum geçmişimi birer birer
İyleşmez yaralar yeniden kanatmadan
Kankırmızı açarken bıçak yemiş bu güller